

Sygn. akt I NWW 110/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie z powództwa R. G.
przeciwko M. A.
o ochronę dóbr osobistych,
w przedmiocie wniosku R. G. o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego w W. R.J.
od orzekania w sprawie o sygn. akt III Cz 219/21
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 14 marca 2023 r.,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik R. G. wniósł pismem z 29 września 2021 r. (k. 1236-1240 akt zasadniczych) o wyłączenie sędziego R. J. od rozpoznania sprawy III Cz 219/21, tj. zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 22 czerwca 2021 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności postanowieniu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga z 4 maja 2021 r. w sprawie udzielenia zabezpieczenia.

W uzasadnieniu wniosku wskazano m.in., że sędzia R.J. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego W. po wejściu w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. W ocenie wnioskodawcy, Krajowa Rada Sądownictwa w obecnym kształcie nie ma należytego umocowania w ramach systemu prawnego określonego w Konstytucji RP. Sędziego wskazanego do rozpoznania niniejszej sprawy wytypowała właśnie Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana po wejściu

w życie nowelizacji z dnia 8 grudnia 2017 r. W konsekwencji występują poważne wątpliwości co do legalności wyboru, jak również niezawisłości sędziów, którzy zostali wskazani przez KRS.

Postanowieniem z 15 grudnia 2021 r., III Cz 219/21, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie postanowił w trybie art. 26 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym przedstawić wniosek o wyłączenie sędziego Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu.

Pismem z 20 grudnia 2021 r. (k. 12-24 akt Sądu Najwyższego) przeciwnik procesowy R. G. – M. A., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł m.in. o oddalenie wniosku R. G. z 29 września 2021 r. o wyłączenie sędziego, względnie o pozostawienie go bez rozpoznania. W ocenie autora pisma, w niniejszej sprawie nie zachodzi żadna okoliczność mająca przemawiać za uzasadnioną wątpliwością co do bezstronności orzekania sędziego R. J.

Pismem z 29 września 2022 r. Sąd Najwyższy zwrócił się do pełnomocnika R. G. o wskazanie – w terminie 7 dni – czy z uwagi na podniesione we wniosku o wyłączenie sędziego zarzuty, wnosi o rozpoznanie tegoż wniosku w trybie art. 26 § 2 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, czy też w trybie przewidzianym w art. 42a § 3 i n. p.u.s.p., wskazując, iż brak stanowiska w wyznaczonym terminie będzie równoznaczny z wnioskiem o nadanie wnioskowi o wyłączenie sędziego biegu w trybie art. 26 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym.

W odpowiedzi na ww. zobowiązanie Sądu Najwyższego, pismem z 12 października 2022 r. pełnomocnik R. G. wskazał, że wniosek o wyłączenie sędziego złożono na mocy art. 49 § 1 k.p.c., zaś w uzasadnieniu wywiedziono szczegółową argumentację w zakresie organu właściwego do jego rozpatrzenia, tj. Sądu, przed którym toczy się sprawa, zgodnie z art. 52 § 2 k.p.c., w związku z czym pełnomocnik prosi o procedowanie na podstawie norm Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek podlega pozostawieniu bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 26 § 2 zd. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1904 ze zm.; dalej: „ustawa o SN”),

do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Na mocy art. 26 § 3 ustawy o SN, wniosek, o którym mowa w § 2, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

W niniejszej sprawie należało zastosować art. 26 § 3 ustawy o SN, albowiem wniosek o wyłączenie sędziego R. J. od rozpoznania sprawy opierał się właśnie na argumentacji związanej z próbami ustalenia oraz oceny zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości (kwestionowano zwłaszcza status Krajowej Rady Sądownictwa i rzekomy wpływ braku jej należytego umocowania na kwestie niezawisłości sędziów rekomendowanych przez Radę).

Odnosząc się jeszcze do stanowiska pełnomocnika R. G. zajętego w piśmie z 12 października 2022 r., Sąd Najwyższy uznał, że nie zasługuje ono na uwzględnienie, albowiem w niniejszej sprawie zastosowanie znalazły przepisy szczególne wobec k.p.c., a więc art. 26 § 2 i 3 ustawy o SN.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.